

Sygn. akt I KZ 8/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 października 2019 r.

zażalenia K.K.

ukaranego za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 lipca 2019 r.

odmawiające przyjęcia zażalenia ukaranego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

w (...) z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKo (...) stwierdzające brak podstaw

do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym

wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 19 sierpnia 2013 r.,

sygn. akt VI W (...)

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 18 kwietnia 2019 r. K.K. złożył wniosek o wznowienie postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w B. pod sygnaturą VI W (...) z powodu rażącego błędu proceduralnego, jakim w jego ocenie była zmiana sędziego w toku rozpoznawania sprawy, która nie skutkowałą rozpoznaniem sprawy od początku.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKo (...), Sąd Apelacyjny w (...) stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie VI W (...) Sądu Rejonowego w M., VI Zamiejscowy Wydział Karny w B. i w sprawie VII Ka (...) Sądu Okręgowego w O.. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a to z uwagi na fakt, że zmiana składu sądu, zgodnie z art. 80 § 1 k.p.w., nie wywoływała konieczności prowadzenia rozprawy od początku.

Od powyższego postanowienia ukarany wywiódł zażalenie, wskazując, że w postępowaniu toczącym się w sprawach sygn. akt VI W (...) i VII Ka (...) doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k.

Zarządzeniem z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II AKo (...), Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia wskazanego wyżej środka odwoławczego jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Od powyższego zarządzenia wnioskodawca wywiódł zażalenie, w którym kolejny raz powołał się na fakt, że w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą akt VI W (...) doszło do naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k. i wskazał, że „wydano (...) postanowienie dziwnej treści” i „kazano” mu się żalić, a później napisano mu, że nie ma „żadnych praw w tej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Postanowienie o stwierdzeniu braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu nie należy do kręgu orzeczeń podlegających zaskarżeniu wymienionych w art. 547 § 1 k.p.k., który w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio na mocy art. 113 § 1 k.p.w. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., V KZ 7/15, LEX nr 1652424).

Na tę ocenę, co słusznie zauważono w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, nie może wpływać fakt, że przy doręczeniu skarżącemu postanowienia z dnia 25 czerwca 2019 r. pouczone go o możliwości wniesienia zażalenia. Błędne pouczenie o dopuszczalności wywiedzenia środka odwoławczego nie kreuje bowiem kompetencji do zaskarżenia decyzji procesowej, w sytuacji, gdy nie wynika ona z przepisów prawa.

W tej sytuacji jedynie dla zupełności wyводу należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny skonstatował trafnie, iż sygnalizowana przez skarżącego we wniosku o wznowienie postępowania okoliczność nie stanowi uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, choć stosując, na podstawie art. 113 § 1 k.p.w. odpowiednio przepis art. 542 § 3 k.p.k., winien odwołać się nie do art. 439 § 1 k.p.k., ale do art. 104 § 1 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

as